

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 03.01.2002, sp. zn. 7 To 130/2001, ECLI:CZ:VSPH:2002:7.TO.130.2001.1

Číslo: 26/2003

Právní věta:

Předseda senátu při rozhodování podle ustanovení § 322 odst. 1 tr. ř., ve znění zák. č. 265/2001 Sb., o odložení výkonu trestu odnětí svobody na potřebnou dobu, pokud by výkon trestu ohrozil život nebo zdraví odsouzeného, není omezen pouze na lékařské zprávy předložené odsouzeným nebo vyžádané s jeho souhlasem, výslovně zmíněné v citovaném ustanovení. K rozhodnutí si může opatřit a použít případně i další důkazy (srov. § 89 odst. 2, věta první, tr. ř.). Vyloučeny jsou toliko ty důkazy, jejichž nepřípustnost vyplývá ze zákona.

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 03.01.2002

Spisová značka: 7 To 130/2001

Číslo rozhodnutí: 26

Číslo sešitu: 5

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Odklad výkonu trestu

Předpisy: § 322 odst. 1 tr. ř.

§ 89 odst. 2 tr. ř.

§ 89 odst. 3 tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Vrchní soud v Praze zamítl stížnost odsouzené M. K. proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 9. 2001 sp. zn. 4 T 14/97.

Z o d ů v o d n ě n í :

Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 9. 2001 sp. zn. 4 T 14/97 byla podle § 322 odst. 1 tr. ř. účinného do 31. 12. 2001 zamítnuta žádost odsouzené M. K. o odklad výkonu úhrnného nepodmíněného trestu odnětí svobody, který jí byl uložen rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 11. 2000 sp. zn. 4 T 14/97, ve znění rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 12. 6. 2001 sp. zn. 12 To 62/01, podle § 204 odst. 3 a § 35 odst. 1 tr. zák. za trestné činy kuplířství podle § 204 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zák. a ohrožování mravní výchovy mládeže podle § 217 písm. b) tr. zák. v trvání dvou a půl roku, pro jehož výkon byla podle § 39a odst. 3 tr. zák. byla zařazena do věznice s

dohledem.

Proti tomuto rozhodnutí podala stížnost v zákonné lhůtě stanovené v § 143 odst. 1 tr. ř. odsouzená M. K., která v osobně vyhotoveném podání opravný prostředek odůvodnila jednak šetřením věci Kanceláří prezidenta republiky a Ministerstvem spravedlnosti a jednak zhoršením svého zdravotního stavu, k čemuž přiložila zprávy o svém zdravotním stavu.

Vrchní soud v Praze z podnětu stížnosti odsouzené M. K. přezkoumal podle § 147 odst. 1 tr. ř. správnost výroku napadeného usnesení a řízení, které mu předcházelo, a shledal ji poté nedůvodnou.

Úvodem shledává vrchní soud za potřebné vyzdvihnout, že pro stěžovatelkou uváděná šetření nepřichází v úvahu odložit výkon uloženého trestu odnětí svobody, jestliže jeho výměra převyšuje dobu jednoho roku (viz § 323 odst. 1 tr. ř.), a nadto poznamenává, že má též pochyby, zda se u nich vůbec jedná o důležité či zvláště důležité důvody pro odklad výkonu trestu ve smyslu ustanovení § 323 odst. 1, 2 tr. ř.

Předseda senátu Krajského soudu v Plzni, který měl k dispozici zdravotnickou dokumentaci připojenou k žádosti odsouzené M. K., zcela správně pro potřeby rozhodnutí o žádosti odsouzené o odklad výkonu výše uvedeného trestu podle § 322 odst. 1 tr. ř. účinného do 31. 12. 2001 opatřil nejen lékařskou zprávu se souhlasem jmenované, ale také stanovisko odboru zdravotnické služby Generálního ředitelství Vězeňské služby České republiky ohledně její schopnosti výkon trestu odnětí svobody nastoupit. Vytvořil si tak potřebnou důkazní základnu pro negativní rozhodnutí o žádosti, neboť výše uvedené stanovisko ze dne 4. 9. 2001 v návaznosti na obsah zdravotnické dokumentace vyloučilo, že by výkon trestu ohrozil život nebo zdraví odsouzené, jak má na mysli ustanovení § 322 odst. 1 tr. ř.

Vrchní soud v Praze se ovšem v souvislosti s novelizací ustanovení § 322 odst. 1 tr. ř. zákonem č. 265/2001 Sb., podle které s účinností od 1. 1. 2002 nově „předseda senátu odloží na potřebnou dobu výkon trestu odnětí svobody, jestliže z lékařských zpráv předložených odsouzeným nebo vyžádaných s jeho souhlasem vyplývá, že by výkon trestu ohrozil jeho život nebo zdraví,“ zabýval otázkou, zda tak v řízení o odkladu výkonu trestu z tzv. zdravotních důvodů nedošlo k omezení případné důkazní základny pouze na shora uvedené lékařské zprávy.

Závěr o použitelnosti i dalších důkazů opřel zde vrchní soud především o obecnou zákonnou směrnici upravující demonstrativně výčet prostředků sloužících v trestním řízení k dokazování skutečností, které jsou jeho předmětem (viz § 89 odst. 2, věta první, tr. ř.) tak, že: „Za důkaz může sloužit vše, co může přispět k objasnění věci, zejména výpovědi obviněného a svědků, znalecké posudky, věci a listiny důležité pro trestní řízení a ohledání.“ Z výše uvedeného plyne, že žádný z druhů důkazních prostředků nelze předem vyloučit, kromě případů, v nichž trestní řád či soudní praxe samy stanoví jejich nepřípustnost.

V posuzovaném řízení o odkladu výkonu trestu s ohledem na důvody legislativních změn ustanovení § 322 odst. 1 tr. ř., které především reagovaly na stávající zákonnou úpravu mlčenlivosti zdravotnického personálu vymezenou v § 57 odst. 2 písm. d) zák. č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu, ve znění pozdějších předpisů, je nutno jako důkaz vyloučit výhradně ty důkazy (patrně pouze lékařské zprávy), které by byly opatřeny v rozporu s citovaným ustanovením zákona č. 20/1966 Sb.

Naopak takto vyjádřené omezení použitelných důkazních prostředků ve zmíněném řízení nebrání kupříkladu tomu, aby v případě potřeby (tj. opodstatněných pochyb soudu nebo jejich jiných neodstraněných vad) byl obsah předložených nebo řádně opatřených lékařských zpráv přezkoumán odborníky z příslušné specializace oboru zdravotnictví včetně možného vyšetření zdravotního stavu odsouzených, popřípadě předložen jako v posuzované věci k vyhotovení stanoviska odboru

zdravotnické služby Generálního ředitelství Vězeňské služby České republiky, přičemž nelze též vyloučit opatření důkazů dalších.

V posuzované věci reagoval vrchní soud dále na obsah odsouzenou M. K. nově či opakovaně předložených lékařských zpráv a lékařské zprávy vyžádané s jejím předchozím souhlasem, pokud k nim postupně vyžádal dvě stanoviska odboru zdravotnické služby Generálního ředitelství Vězeňské služby České republiky, ze kterých zejména zjistil, že lékařskou péčí na potřebné odborné úrovni lze realizovat během výkonu trestu odnětí svobody a odsouzená by sice i nadále měla absolvovat gynekologickou operaci ke zbavení obtíží s udržením moče, ovšem případný chirurgický zákrok, který není urgentní, je možné realizovat též v průběhu výkonu trestu odnětí svobody.

Ve shodě s napadeným rozhodnutím proto vrchní soud dospěl k závěru o nedůvodnosti žádosti odsouzené M. K., jestliže při absenci bezprostředního ohrožení života odsouzené nástupem výkonu trestu a srovnatelném ohrožení jejího zdraví ve výkonu trestu a mimo věznici nevyplývá, že by právě výkon trestu její život nebo zdraví ohrozil. Z těchto všech důvodů Vrchní soud v Praze zcela nedůvodnou stížnost odsouzené M. K. podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. zamítl.